

MENKIBE: Son Yongam Sensin

Sene 1915... Sonbaharın serin yağışlı günlerinden biri. Birinci Dünya Harbi bütün cephelerde devam ediyor. Vatanın her tarafında barut ve kan kokusu var...

Yiğitlerin biri ölüyor, bini yetişiyor, ihtiyarı, genci savaşıyor, didiniyor ve yurdumuza düşman çizmeleri basmasın diye, el açıp Allah'a duâ ediyor...

Cepheye durmadan takviye kuvvetler gidiyor, işte o kuvvetleri götüren tren, Bilecik istasyonunda beklemektedir. Askerlerin hepsi sakin, belki bir daha geri dönmeyecekler. Ama şehid olmak inancı gönüllerine huzur veriyor...

Sevkiyat subaylarından biri vagonların arasında sessiz, hareketsiz bir gölge görür. Merakla ve şüpheyile yaklaşır... Beli bükülmüş, soluk benizli, başı yaşmaklı, ihtiyar bir Türk anası çakılmış gibi orada duruyor.

Yağmurdan sırlıslık olmasına rağmen huşu içinde beklemektedir. Anadolu'nun bu fedakâr ve cefakâr anası ile, ona yaklaşan subay arasında şu konuşma geçer:

- Anneciğim, yağmurun altında niye böyle bekliyorsun?
- Trende oğlum var. Onu uğurlamaya geldim.
- Oğlun kimdir, nerelisiniz?
- Söğüt'ün Akgünlü köyünden Mehmed oğlu Hüseyin.
- Onu görmek ister misin, çağırayım mı?
- Sana duâ ederim. Ona bir çift sözüm var.

Hüseyin kısa zamanda bulunur. Elini öpen oğlunu bağrına basan ana, son olarak ona şöyle dedi:

- Hüseyin'im, yiğit oğlum benim! Dayın Şipka'da, baban Dömeke'de, ağaların

Çanakkale'de şehid düştüler. Bak son yongam sensin. Eğer, minareden ezân sesi kesilecekse, câminin kandilleri sönecekse sütüm sana haram olsun. Öl de köye dönme

Yolun Şipka'ya uğrarsa dayının ruhuna bir Fâtiha okumayı unutma. Haydi oğul!

Allah yolunu açık etsin!...

Hüseyin, son defa anacığının elini öpmüştü. Yaşlı gözlerle oğluna bakan Türk anası son evladını da duâlarla bu şekilde cepheye uğurladı.

Hak teâlâ, intikâmını yine kul ile alır.
Bilmiyen (ilm-i ledünnî) ânı k ul yaptı sanır.
Cümle eşyâ Hâlık'ındır, kul eli ile işlenir.
Emr-i Bârî olmayınca, sanma bir çöp deprenir!

Kaynak: Gençlerin Rehberi